

Ankenævnets j.nr. 2012-0039 – Uoverensstemmelse omkring ”fri bar”.

Klager oplyste, at han den 13. juli 2011 bestilte et arrangement hos indklagede til afholdelse den 17.-18. september 2011. Der var tale om en 30 års fødselsdag med deltagelse af ca. 100 personer.

Klager oplyste, at klager, med indklagede på et møde forud for arrangementet, aftalte, at der skulle være fri bar under arrangementet.

Indklagede oplyste på dette møde, på baggrund af sin erfaring med mere end 300 fester, at fri bar for ca. 100 personer ville koste omkring ca. kr. 11.000-12.000,-. Indklagede ville dog ikke fastsætte en fast pris for fri bar, men ønskede at betalingen skulle ske på baggrund af forbrug. Ifølge klager blev det i stedet aftalt mellem parterne, at indklagede under afholdelsen af arrangementet skulle orientere klager herom, såfremt regningen i løbet af aftenen oversteg ovenstående estimerede beløb for fri bar. I dette tilfælde ville klager så have mulighed for evt. at stoppe den fri bar eller at reducere fri bar til f.eks. kun at omfatte flaskeøl.

Det var således klagers opfattelse, at der påhvilede indklagede en særlig underrettningsforpligtelse, hvorefter indklagede, såfremt estimatet for prisen på den fri bar (kr. 11.000-12.000,-) blev overskredet, skulle underrette klager herom.

Klager oplyste, at underretning om at det aftalte estimat på ca. kr. 11.000-12.000 kr. var overskredet, først skete 30-45 minutter, inden festen sluttede, uden at indklagede havde nævnt det præcise beløb, som der på daværende tidspunkt var drukket for. Blot oplyste indklagede, at estimatet var overskredet. Indklagede tilbød at foretage en konkret optælling, hvilket klager dog afviste, da der på daværende tidspunkt kun var ca. 35-40 min af festen tilbage. Klager gav således tilladelse til, at den fri udskænkning fortsatte indtil festens afslutning.

Den samlede barregning endte på kr. 28.815,-, som indklagede efterfølgende krævede betaling for.

Klager betalte et beløb på kr. 12.500,- for den fri bar, men ønskede ikke at betale den resterende del, da klager fandt, at indklagede selv måtte bære den resterende del af regningen, da indklagede ikke som aftalt adviserede klager om, at barregningen havde nået det af indklagede ansatte estimat på ca. kr. 11.000-12.000,-.

Klager tilbød, at sagen kunne forliges ved at klager indbetalte i alt kr. 16.000,- til endelig afgørelse af sagen. Dette tilbud accepterede indklagede ikke.

Klager fremsatte på denne baggrund krav om, at der skulle foretages en regulering (nedsættelse) af det af indklagede opkrævede beløb på kr. 28.815,-.

Indklagede bestred ikke begivenhedsforløbet.

Indklagede oplyste, at parterne havde aftalt fri bar nøjagtigt optalt efter gæsternes forbrug, men anerkendte også, at der var indgået en aftale om, at indklagede skulle advisere klager, når/hvis der var blevet drukket for det estimerede beløb på kr. 11.000-12.000,-.

Indklagede bekræftede, at indklagede havde glemt at underrette klager, da beløbsgrænsen var overskredet. Dette skyldtes, at arbejdspresset i forbindelse med den generelle servering til festen var for omfattende til, at han hele tiden havde kunnet kontrollere omfanget af udskænkningen. Indklagede anførte således, at der var tale om en fest "uden for kategori". Værterne (klager) havde i velkomsttalen opfordret gæsterne til at benytte sig af, at der var fri bar, og de serverede velkomstdrinks to gange i løbet af aftenen.

Indklagede oplyste, at han på anmodning fra klager, havde vist klager beholderne med kapslerne og havde fortalt klager, at de havde drukket for et godt stykke mere end klagers beløbsgrænse.

Indklagede oplyste, at parterne omkring klokken 03:35, efter lidt diskussion, var blevet enige om, at indklagede ikke behøvede at foretage en nøjagtig optælling af, hvad der var blevet drukket, men at den fri bar skulle fortsætte. Indklagede oplyste, at indklagede forgæves havde forsøgt at oplyse klager om, at omkostningerne ville mindskes, hvis klager herefter kun udskænkede øl.

Indklagede anførte, at klager selv kunne have mindsket omkostningerne ved at anmode om, at indklagede stoppede udskænkningen, da de blev bekendt med at beløbsgrænsen var passeret.

Indklagede fandt på den baggrund ikke, at klager havde lidt noget økonomisk tab.

Indklagede tilbød efterfølgende klager, at sagen kunne forliges således, at klager betalte kr. 25.000,- til endelig og fuld afgørelse af parternes mellemværende. Klager ønskede ikke at tage i mod dette tilbud.

Indklagede fremsatte krav om, at klager betalte det fulde fakturerede beløb på kr. 28.815,-.

Nævnet lagde til grund som ubestridt, at klager den 17.-18. september 2011 afholdt en 30-års fødselsdag hos indklagede. I selskabet deltog ca. 100 personer. Under planlægningen af festen oplyste indklagede til klager, at han på baggrund af sin erfaring vurderede, at fri bar for ca. 100 personer samlet ville komme til at koste ca. kr. 11.000-12.000,-, uden at han ville give en fast pris. Parterne aftalte betaling efter forbrug, således at indklagede skulle underrette klager, hvis estimatet på de 11.000-12.000 kr., blev overskredet. Indklagede forsømte at underrette klager, da det estimerede beløb blev overskredet. Klager blev først underrettet, da overskridelsen var betydelig, og festen var ca. 45 minutter fra sin afslutning.

Nævnet fandt, at klager havde haft en berettiget forventning om, at indklagede, som er den professionelle part i aftaleforholdet, ville leve op til parternes aftale og holde øje med forbruget, samt underrette klager, hvis det afgivne estimat blev overskredet. Ved ikke at have opfyldt denne aftale, har indklagede pådraget sig et ansvar for, at klager fik præsenteret en regning, som er betydeligt større end det estimerede beløb.

Da klager, efter han fik underretning om, at estimatet var overskredet, besluttede, at den fri bar skulle fortsætte, og da klagers selskab reelt drak for betydeligt mere end det estimerede beløb på kr. 11.000-12.000,- fandt Nævnet, at sagen efter en samlet vurdering burde afgøres ved, at indklagede skulle anerkende, at klager til indklagede betalte det tilbudte beløb på kr. 16.000,-, til fuld og endelig afgørelse af parternes mellemværende vedrørende barregningen.

ankenævnet

for hotel, restaurant og turisme

Da klager fik medhold i sin klage, skulle indklagede refundere klager gebyret for sagens behandling ved Ankenævnet, kr. 150,-, jf. vedtægternes § 6, stk. 1.

Afgørelse af 2. maj 2012